

vrienden parktheater

Bulletin oktober 2019
jaargang 24 • nummer 2

Bezoek aan kasteel Heeswijk

inhoud

Ger Thijs een interview	3
voorjaarslunch van de Vrienden	4
in memoriam Daniel Wayenberg	5
bezoek aan kasteel Heeswijk in Heeswijk-Dinther	6
Johan Kaart Prijs voor Pierre Bokma	8
gesprek in de binnentuin	9
in gesprek met Mons de Goede, programmeur	10
het afscheid van Mons de Goede	13
indrukwekkend interview met Nanine Linning	14
bijzondere prijs voor Ivo van Hove	15
praktische informatie	16

beeld: Tjikkie Kreuger

colofon

redactie	Het bestuur
foto's	René Lehaen
lay-out	Frank van Eersel
druk	Puntscherp Eindhoven
oplage	450 exemplaren

2019 - een uitgave van de Stichting
Vrienden Parktheater Eindhoven

voorwoord

Waarde Vrienden,

Het laatste half jaar heeft mooie momenten gegeven.

Het fijne gesprek met Ger Thijs, de lunch met Ernst van Tienen, de uitstap naar Heeswijk-Dinther, het uitbundige interview met Mons de Goede en het indrukwekkende gesprek met Nanine Linning.

Er komen nog bijeenkomsten, waar we van zullen genieten.

Kijkt u in 'Noteer alvast in uw agenda' van onze secretaris Els.

We willen graag iedereen in de gelegenheid stellen om deel te nemen aan het reilen en zeilen van onze Stichting. Daarom heeft onze penningmeester een oproep geplaatst voor een lid van de kascommissie.

Ook zouden we het fijn vinden om verslaggevers te vinden, die een steentje willen en kunnen bijdragen. Het hoeft niet. Wellicht hebben we mogelijke schrijvers nog niet hiervoor benaderd. Zou u het leuk vinden om het een keertje te doen, aarzel dan niet om een van ons aan te klampen. We zouden het zéér op prijs stellen.

En nu heerst er een heerlijke drukke Vriendensfeer binnen het bestuur, want het LUSTRUM komt er aan. Het vijfde al! We zijn bezig om een mooi programma voor u samen te stellen en hebben al afspraken met enkele Erevrienden, die gezegd hebben deel te willen nemen. We moeten alleen de

agenda's nog naast elkaar leggen voor datum en tijd. Het is een fantastische bezigheid, die we dolgraag tot een goed einde willen brengen.

Benieuwd, benieuwd, benieuwd.

Jan Goverde

Ger Thijs een interview

Nadat alle aanwezigen een plekje hadden gevonden in de KAMELEON, begon Jan Goverde het gesprek met de vraag naar de band die Ger Thijs heeft met Eindhoven. Die bleek ver terug te gaan. Ton Lutz verliet toneelgezelschap Globe, en Ger werd gevraagd om deel uit te gaan maken van de artistieke leiding. Dat resulteerde in een aantal kleine zaalproducties met o.a. Sacha Bulthuis en Theu Boermans. Daarna maakte hij met Ivo van Hove nog DE EENZAME WEG, van Arthur Schnitzler. dat was in 1992...

door Inge de Nijs

Aanvankelijk begonnen aan een studie psychologie, besloot hij naar de toneelschool in Maastricht te gaan, om acteur te worden. Tijdens zijn 2e jaar is hij daar weg 'geplukt' door Elise Homans van toneelgroep Theater in Arnhem. Ondanks het feit dat hij altijd is blijven acteren, beviel hem dat maar matig, en kwam het lesgeven, regisseren, en daarna het schrijven op zijn pad. Daarmee was zijn bestemming gevonden! Want, "Als regisseur moet je je acteurs soms ongelukkig maken, maar als artistiek leider moet je zorgen dat iedereen zo gelukkig mogelijk is. En die dingen komen met elkaar in botsing". Met enige nostalgie blikt hij terug op het toneelbestel van die tijd. alles kon, alles mocht. Er waren nog geen 4jaren plannen waarbij gezelschappen snoeihard beoordeeld worden. Je werd per jaar beoordeeld-wat erop neerkwam dat je nooit beoordeeld werd. Een gezelschap was een rustige familie, waarin iedereen zich kon ontplooiën. Hijzelf ook, als regisseur, eerst voor kleine zalen, en al snel kwam het grotere werk.

Na verloop van tijd vestigde Ger Thijs zich in Amsterdam als freelancer, waar hij bevriend raakte met Gerardjan Rijnders en Jan Joris Lamers. Zodoende maakte hij kennis met het experimentele theater. En hoewel de smaken wat dat betreft uiteen liepen (Thijs houdt nu eenmaal meer van realistisch theater) regisseerde Rijnders toch DE KWEKELING, Thijs zijn eerste stuk. En Ger was er trots op! Uitgebreid en met enthousiasme vertelde hij over het vak van regisseur. Hoe hij uitgaat van de mensen met wie hij werkt-wat zij te bieden hebben, en hoe dat ingepast kan worden in het stuk waaraan gewerkt wordt. Over het geklooi in het repetitielokaal, en het moois wat daar ontstaat, en wat niemand ziet... "Regisseren is ook een daad van bewondering.... ". En dat voor iemand die is gaan regisseren omdat hij de baas wilde zijn...

Voorts ging het over het constante gevecht met producenten ("Namen, namen willen ze hebben, zodat er maar zoveel mogelijk publiek op af zal komen"), het bewerken van boeken ("Een boek zet je in de kast en er gebeurt verder niks mee. Op het toneel kun je ermee spelen, er gebeurt echt iets, in de interactie tussen publiek en de zaal-in de spanning tussen de acteurs. Al blijft het wel handig wanneer de auteur dood is...") Vanzelfsprekend kwamen ook de verschillende opvattingen van regisseren ter sprake, waarin Thijs benadrukte dat hij een 'psychologisch realist' is, en houdt van mooie zinnen, mooie taal.

Op zeker moment is hij ook romans gaan schrijven. Voor zijn eigen plezier, zoals hij zegt. Maar eigen romans omzetten naar toneel, daar begint hij niet meer aan. "alles is inmiddels al verteld... De ambitie ontbreekt, en ook de inspiratie. Laat het nu maar aan de jonge generatie over" Het zal ongetwijfeld te maken hebben met het feit dat hij getroffen is door de ziekte van Parkinson, zoals hij vertelt. Ook het omzetten van romans naar

toneel, of andersom, ziet hij niet zitten, Een romanschrijver is een 'monologist', een toneelschrijver is een 'dialogist'. Hij hoort 2 stemmen in zijn hoofd en wil zo snel mogelijk naar de dialoog, het conflict. En dat staat nu een maal dicht bij hem.

In de loop van het interview meldde Ger Thijs dat zijn boek, DE KUS & ANDER DRAMA, waarin tien van zijn toneelstukken gebundeld zijn, in een grote stapel op een tafeltje op weg naar het theatercafe liggen te wachten om verkocht te worden. Mijn indruk is dat dat in ruime mate is gebeurd-zelf lees ik er in ieder geval de mooie stukken in die ik gezien heb. En ik zie ze weer zo voor me, die echte, levende acteurs. Een boek is toen, toen, toen. Maar een toneelstuk is nu, nu, nu. En in deze bundel heb je allebei.....

voorjaarslunch van de Vrienden

14 april 2019

Een zonnige dag. Om 12.00 uur waren de Vrienden in het Smaaktheater. Twee keurig gedekte lange tafels maakten het gezellig en sfeervol. Els en Jan begroetten iedereen bij het binnen komen. Paula was geveld door een griep en Gabriël was ook verhinderd.

Vele Vrienden kenden elkaar van vorige gelegenheden en de nieuwkomers, die er waren, sloten zich heel gemakkelijk aan.

Toen iedereen gezeten was misten we één persoon. Jan greep meteen de telefoon om te horen of er iets aan de hand was. Gelukkig bleek er een misverstand in het spel te zijn en zij (een 'zij' dus) woonde niet ver weg en was snel in ons midden.

We begonnen de lunch met een heerlijke soep. Enkelen hadden een allergie voor de ingrediënten en kregen van de keuken vlot een andere. Goede service!

Dan nam Jan het woord en heette iedereen nogmaals van harte welkom.

De gast van deze dag was het hoofd van de horeca, Ernst van Tienen. In het tweegesprek met deze aimabele man kwamen we heel wat te weten over wat er zoal gebeurt en gedaan moet worden in deze afdeling van het Parktheater om alles goed te laten verlopen.

Het beheer van de bars en de foyers is een onderdeel van zijn veel omvattende taak. Verder ook alles wat met eten te maken heeft, zoals het Smaaktheater en Pand P. Het personeelsbeleid voor beide locaties behoort hier ook toe.

Dat is vooral geen sinecure. Hij moet bij het inroosteren van het personeel rekening houden met het aantal voorstellingen van die avond en/of middag. En of de pauzes, als die er zijn, samenvallen of niet. Hij moet ook inschatten of en hoeveel mensen er nablijven in het theatercafé en het Smaaktheater.

Dat alles is toch nogal gecompliceerd en dus kan er wel eens iets fout gaan.

Teveel mensen achter de bar of juist te weinig.

Dan wordt er heel wat gemopperd en commentaar geleverd. Mensen, die vaak de schouwburg bezoeken, nemen het over het algemeen voor lief. Het zijn voornamelijk degenen, die maar af en toe komen, die het luïdst protesteren. Er wordt zoveel mogelijk rekening gehouden met vragen en opmerkingen van bezoekers. Maar het kan altijd een keertje mis lopen. Dat bleek ook

uit enkele vragen uit het Vriendenpubliek, waar onze gast heel positief op reageerde.

Na het heerlijk ontspannen gesprek wilde Ernst meteen weglopen, maar Jan riep hem terug. Hij bedankte hem uitbundig voor zijn komst en voor het aangename gesprek, maar vooral voor zijn jarenlange onbaatzuchtige betrokkenheid bij en dienstverlening aan onze stichting. Jan memoreerde, dat hij een wezenlijk aandeel heeft gehad in het welslagen van onze bijeenkomsten en andere Vriendenevenementen. Daarom benoemde Jan hem tot zijn grote verrassing tot Vriend van Verdienste van onze stichting. Het bij deze onderscheiding horende

beeldje en oorkonde werden door Els overhandigd. Ernst was zichtbaar verheugd en bedankte ons voor deze fraaie geste.

Hij bleef bij de lunch en sprak met velen. Jan nodigde iedereen uit het glas prosecco, dat hij namens het bestuur aanbood, te heffen op onze nieuwe bijzondere Vriend. Maar meteen vertelde Ernst, dat hij dit gebaar voor zijn rekening nam. Applaus! Het was een fijne bijeenkomst met een bijzonder fijn mens.

J. van L.

in memoriam Daniel Wayenberg

Onlangs is onze Erevriend Daniël Wayenberg in Parijs overleden op de leeftijd van 89 jaar. Hij was de grootste Nederlandse pianist van de vorige eeuw.

Het was een geweldig genoegen en een grote eer, dat we hem als gast in ons midden hebben mogen verwelkomen. Het interview, op 21 december 2015, kon niet zonder muziek.

Het gesprek verliep op een ontspannen en eenvoudige manier en deed hem zeer veel genoegen. Maar er móest ook gespeeld worden. En hoe! Meneer Wayenberg speelde alles uit het hoofd, ook wanneer een groot orkest hem begeleidde. Hij was magistraal in zijn interpretaties. Hij had een absoluut gehoor, zodat hij wel alles heel juist moest spelen. Fouten waren uit den boze.

Zijn meest bekende uitspraak: "Muzikant ben je je leven lang" heeft hij zeer wel bewezen. Hij was een markant persoon in de nationale en internationale muziekwereld. Hij werd alom geprezen en gewaardeerd. Om zijn muzikale kwaliteiten, maar ook vanwege zijn eenvoud en beminlijkheid.

We wensen de familie en vrienden toe, dat ze nog heel lang in hun herinnering de hemelse muziek van hem mogen beleven. Vooral zijn getalenteerde pupil en veelbelovende opvolger Martin Oei wensen we veel goede moed toe. Hij is bij uitstek de persoon om Wayenbergs muzikidoom niet verloren te laten gaan.

Het bestuur

bezoek aan kasteel Heeswijk in Heeswijk-Dinther

23 juni 2019

Ons jaarlijks eindesezoens uitstapje; wat een stralende dag. Keurig op tijd waren alle deelnemers aanwezig bij het Parktheater, waar we om 11.00 uur vertrokken met de bus onder de uitstekende leiding van chauffeur Pierre.

De afstand naar Heeswijk is niet groot. Binnen drie kwartier waren we er. Jan kondigde ons bij de inrit aan via de intercom, waarna de slagboom open ging en de bus met knap manoeuvreren van Pierre tot vlak bij de toegang tot het kasteel kon komen.

Gabriël, onze penningmeester, had in de bus de museumkaarten en die van het Brabants Landschap opgehaald. Die werden bij de kassa geregistreerd. De kosten voor het bezoek aan het kasteel en het concert (11 €) worden later door Gabriël op de rekening van de belanghebbenden terug gestort.

Jan had in de bus het programma voor de middag bekend gemaakt. Hij verzocht ons om naar het terras van het kasteel te gaan, dat voor ons gereserveerd was. Omdat de rit van Eindhoven naar Heeswijk maar kort is, had het bestuur besloten om in de bus niets te serveren, maar dat ter plaatse te doen. Diverse lekkere broodjes

werden gepresenteerd met koffie of thee. Deze kleine lunch smaakte heerlijk. Er was zelfs rekening gehouden met Vrienden, die een speciaal dieet volgen (Jan denkt ook aan alles).

Na dit gezellig gedeelte werden we in twee groepen verdeeld voor de rondleiding in het kasteel/museum. Er waren twee reuze aardige gidsen, die honderd uit vertelden over de vroegere bewoners, de merkwaardige verbouwingen en aanbouwen, die in de loop der eeuwen

hadden plaats gevonden. Er was heel wat te beluisteren en te bekijken, zoals de fraaie tegelwanden, de vele antieke meubelstukken en schilderijen, de kleine verborgen kamertjes.

De belangrijkste bewoners waren de families van den Bogaerde van Terbruggen. Zij hadden goede banden met de Oranje familie. Een van de baronnen was gouverneur van Brabant ten tijde van koning Willem II. Tot in de jaren negentig van de vorige eeuw woonde de weduwe van de laatste baron er, mevrouw de barones van den Bogaerde van Terbruggen- van Heeckeren van Kell.

Na haar overlijden kwam het kasteel met bijbehorende in handen van een stichting, die het erfgoed prachtig onderhoudt en het publiek er van laat mee genieten.

Zo wordt er iedere zondag in de schitterende Wapenzaal een lunchconcert gegeven. Deze keer was het een optreden van een dameskoor uit Rosmalen.

Niet zomaar een dameskoor. Allen waren zangeressen van grote klasse. In wisselende samenstellingen (duo, kwartet, trio, etc.) werden prachtige liederen ten gehore gebracht van onder andere Mozart, Beethoven, Britten, Vivaldi, Händel, Delibes en anderen. Werkelijk schitterend!

Mevrouw Ien Bouwmans, de leider en dirigente van het koor, was jammer genoeg verhinderd. Mevrouw Miek van den Huijgevoort had haar taak over genomen en presenteerde het programma op voortreffelijk wijze. Zelf zong ze ook mee met haar prachtige sopraanstem. Een enkel keer samen met haar tweelingzus.

In de fraaie Wapenzaal kwam dit alles zeer tot zijn recht.

Na afloop bedankte Jan alle leden van het koor en de begeleider aan de vleugel en overhandigde een doos Belgische pralines.

Zeervoldaan gingen we weer naar het terras waar drankjes en hapjes geserveerd werden. Iedereen was zeer verrast door deze bijzondere middag. Men had er enorm van genoten. En zoals iemand zei: 'De afwezigen hebben ongelijk gehad'.

Na weer een geslaagde poging van de buschauffeur om tot de ingang van het kasteel te komen, stapten we in en reden we heerlijk ontspannen en voldaan terug naar Eindhoven.

Met een gezongen 'Jantje bedankt' namen we afscheid van elkaar.

Voor de derde keer waren de weergoden ons welgezind tijdens onze jaarlijkse uitstap.

We hebben weer veel mooie herinneringen aan het afgelopen seizoen.

Op naar het nieuwe met als hoogtepunt het 5e Lustrum!

Veel Paula, een beetje Jan

door Paula

Johan Kaart Prijs voor Pierre Bokma

1 juli 2019

Op 1 juli ontving Erevriend Pierre Bokma de Johan Kaart Prijs. Deze wordt ieder jaar uitgereikt aan een persoon, die een opmerkelijke prestatie heeft geleverd op het gebied van het theater amusement.

Uit het juryrapport:

‘Eén ding is zeker, Pierre Bokma behoort al jaren tot de crème-de-la-crème van het Nederlands toneel. Deze prijs is voor een acteur wiens enorme vakmanschap, toewijding en talent een brug slaat tussen het nog altijd wat hoogdrempelige repertoire toneel en het wat lichtere theatergenre. Een prijs voor een acteur, die het kijkgenot van zijn publiek altijd vooropstelt en zich steeds weer voor de volle honderd procent inzet om het beste uit zichzelf en zijn rollen te halen’.

Uw voorzitter en partner René waren door het bestuur en de jury uitgenodigd om bij de uitreiking aanwezig te zijn. De plechtigheid vond plaats in het De La Mar theater in Amsterdam. Na de ontvangst waren er in de kleine zaal toespraken, ernstig en humorvol, van collega's en er waren enkele korte optredens. Mevrouw Astrid Joosten was de presentatrice.

De voorzitter van de jury, mevrouw Brenninkmeijer, las het rapport voor en overhandigde de prijs aan Pierre: een bronzen buste van Johan kaart.

Het dankwoord van Pierre was komisch en op z'n Pierres.

Daarna volgde een uiterst gezellige receptie. Ik sprak met enkele Erevrienden, zoals Gijs Scholten van Aschat, Victor Löw, Gerardjan Rijnders. Ook waren er leuke gesprekken met de aanwezige zonen van Pierre.

Uiteraard hebben we ook met Pierre zelf gesproken, die zich in alle bescheidenheid afvroeg, waarom hij die prijs gekregen had. De grote Pierre ten voeten uit.

Het was hem ook niet duidelijk of het een wisseltrofee was, of dat hij het kleinood mocht behouden.

Wij adviseerden hem om het beeld gewoon een mooie plek te geven in zijn huis.

Het was een memorabele middag.

Jan en René Goverde/Lehaen

gesprek in de binnentuin

Erevriend Marie-Cécile Moerdijk 90 jaar. Een goede reden om haar te bezoeken in Mariengarde in Tilburg. Ze heeft daar een prachtige leefruimte in een gebouw met appartementen voor kunstenaars. Het was een prachtige zomerdag toen wij er waren. Door de open deuren naar de grote binnentuin met een schitterende oeroude beuk, stroomden heerlijke bloemengeuren binnen.

Marie-Cécile vertelt graag over haar zangcarrière. Het wordt een waterval van ernstige en komische voorvallen en situaties, waarin zij overal in de wereld terecht kwam. Na haar conservatorium opleiding koos ze niet voor opera zangeres, maar voor het bijzondere 'vak' van muziek ethnologie. Ze reisde de hele wereld af op zoek naar allerlei inheemse liederen en gezangen. Ze nam alles op op een ouderwetse bandrecorder, leerde ze en zong ze daarna op vele plaatsen, waar ze dan buitenlandse bezoekers verraste met een lied in hun eigen landstaal. Ze had jarenlang een eigen programma op de radio en was ook regelmatig te zien en te horen op de televisie.

In de loop van die actieve 'wereldjaren' maakte ze vele vrienden, waar ze nog intensief contact mee onderhoudt. Dat bleek op de party ter gelegenheid van haar 90e verjaardag.

Mensen uit de radio en televisie wereld waren er, waaronder vele Gouden Meiden, de vroegere omroepsters van de t.v. Vertegenwoordigers van

Hulphond Nederland, waar ze ambassadrice van is. Wetenschappers, mensen uit de diplomatie en de literaire wereld en vele 'gewone' mensen, die ze waar dan ook ontmoet heeft en met wie ze nog steeds contact heeft, waaronder uw verslaggever en partner.

Dit verjaardagsfeest typeert Marie-Cécile zeer juist. Personen van allerlei pluimage, die met een glas wijn in de ene hand en een bitterbal in de andere uitbundig met elkaar converseerden. Dat is wat de jarige het liefst doet: mensen met elkaar verbinden. Ze is een ware wereldvrouw.

Jan Goverde

in gesprek met Mons de Goede, programmeur

Het zomerreces is nog maar net voorbij, of daar staat hij alweer, onze onvermoeibare, altijd goed gehumeurde opperstalmeester: Jan Goverde, die inmiddels al de hele Nederlandse theaterwereld in zijn stoel heeft gehad. En vanavond is zijn gesprekspartner de man die voor ons al die theater-helden wist te verlokken om in het Parktheater te komen acteren, jongleren, dansen, musiceren, spelen en springen en wat er zoal mogelijk is op het podium. Zijn naam: Mons de Goede, theaterbeest pur sang en een gedreven spreker, sprankelend als een fontein, die zijn klaterende waterval van woorden nauwelijks in toom kan houden, als Jan zijn eerste vraag gesteld heeft.

Mons vertelt, om nooit meer op te houden, over zijn jeugd, een ondeugende misdienaar die met een topzwaar kruis, in het aanschijn gods en de bisschop, op de trappen van het altaar voorover dondert met het kruis in zijn kruis; over de leerling, die bij alle demonstraties in de woelige zestiger jaren betrokken was; uit een vrijgevochten socialistisch nest met misschien wel te veel vrijheden, maar altijd strijdend voor het goede doel, hoewel een deel van de samenleving daar waarschijnlijk een andere mening over had.

Tot ieders verbazing besluit Mons, na een gesprek met de pastoor en zijn ouders, om naar het seminarie Beekvliet in St. Michielsgestel te gaan. Hij vond dat theatrale spel van kazuifels, wierook, gezang en orgelmuziek in zo'n overweldigend decor wel interessant. Dat wekt de indruk dat hij meer een culturele katholiek was dan een gelovige. Dat moest wel fout gaan. En toen het seminarie een streekgymnasium werd, en dus ook meisjes werden toegelaten werd Mons op slag verliefd op het leukste meisje van de klas. Hij zat toen in het derde jaar. Einde priesterroeping, voor zover die er al ooit

geweest was. De pastoor was niet blij en kwam vanaf dat afvallige moment niet meer op de borrel bij Mons'ouders. Het was duidelijk, hij had gefaald voor God en de wereld. Maar dat leuke meisje, Lian, is nog steeds zijn vrouw en ze hebben samen drie kinderen. Toch nog een godsgeschenk.

Terug in Eindhoven zet hij zijn studie voort op het Augustinianum, maar ook daar is hij niet het braafste jongetje van de klas en wordt er al snel afgeschopt en komt vervolgens op het Van Maerlantcollege terecht. "Maar Mons we zouden het toch hebben over jouw werk als programmeur?". "Even geduld Jan, daar kom ik zo op. Want er gebeurde iets dat mijn leven definitief bepaalde". Het was een avond met Herman van Veen, ja, toen al, dat Herman aan het einde van zijn voorstelling mensen uitnodigde op het toneel te komen dansen. Mons en Lian sprongen het podium op en dansten op Hermans muziek de sterren van de hemel. Op datzelfde moment, als door een ster geraakt, stond hij in vuur en vlam: theater dat wordt mijn toekomst, hier wil ik voor leven.

door Ad van de Pas

En zo gebeurde het dat hij naar de academie voor woord en gebaar in Utrecht ging om theaterwetenschappen en alles wat er mee te maken heeft te studeren. We zijn dan in het midden van de zeventiger jaren aanbeland. Na de theateropleiding komt Mons weer terug in Eindhoven en wordt docent drama op zijn eigen Van Maerlantcollege. Hij weet veel leerlingen enthousiast te krijgen voor theater en hij formeert een spelersgroep die meteen al hoge ogen gooit met de opvoering van Antigone, de klassieke tragedie van Sophocles.

Dat blijft niet onopgemerkt en vanaf die tijd mag hij gebruik maken van de faciliteiten in de Stadsschouwburg waar ook Het Zuidelijk Toneel thuis is en komt hij in contact met Erik Antonis, directeur-regisseur bij dit gezelschap, die veel ervaring heeft met jeugdtheater. Ze maken dan samen een wederom succesvolle voorstelling: Parcival en Mons richt Theaterplan op. We schrijven dan 1990. In dat jaar wordt de toen nog jonge Ivo van Hove benoemd. De man die alle theaters daarna zou laten ontploffen, maar daar heeft hij, helaas voor Erik en Mons, geen hulp bij nodig en schuift ze aan de kant, waarna hij van Het Zuidelijk Toneel het meest prestigieuze theatergezelschap van Nederland maakt. Maar Mons laat zich niet uit het veld slaan en verovert door toedoen van de toenmalige schouwburgdirecteur Fons Bruins toch een plek in het theater voor zijn spelersgroep.

Bij de jeugd is inmiddels de musical erg geliefd en dat wordt dan ook de vorm waarop Theaterplan zich gaat

richten. Een van die producties is Porgy and Bess. Ze organiseren een soort van

sollicitatieprocedure om zangers, spelers en musici te werven. Maar, o schrik, liefst 1200 sollicitanten; moeten we die allemaal... ja, er zit niets anders op. En twee en een halve maand later hebben alle 1200 jongelui auditie gedaan, maar o wee, wat bittere smart, ze zijn allemaal blank. En zowel Porgy als Bess zijn zwart. Dus op zoek in alle buurthuizen en zo werden toch nog uit alle hoeken van Eindhoven zwarte talenten gevonden.

Vele musicals zullen nog volgen en Mons vertelt het ene sappige verhaal na het andere, maar over dat programmeren hebben we nog niets gehoord. "O ja natuurlijk, dat was de vraag. Wel, dat kwam zo: Fons Bruins, de toenmalige directeur, vroeg mij hem te assisteren met programmeren, wat ik reuze interessant vond, want je komt overal en ontmoet de leukste mensen. Toen de schouwburg later verbouwd werd en Fons daar alle tijd voor nodig had, schoof hij het totale programmeerwerk op mijn toch al overladen bordje". En dan volgt een exposé over de problemen bij het samenstellen van het programma, over de juiste balans tussen artistieke en commerciële producties; hoeveel opera, hoeveel toneel, cabaret, dans etc., de problemen met het afstemmen van al die agenda's. Want het gaat wel om 450 producties per jaar, kortom een Monster-

klus. Als dan na bijna twee uur Jan's vraag toch nog beantwoord is en Mons al met het vriendenbeeldje en de oorkonde in de hand het applaus in ontvangst neemt, wil hij toch nog een leuk verhaal kwijt. Maar eerst wil Jan nog iemand in de bloemetjes zetten. Paula biedt Lian, Mons' echtgenote, een fraai boekje aan, omdat ze volgens Jan zo'n innemende vrouw is met zo'n stralende lach.

Nu Mons toch nog even over zijn ook hier aanwezige assistente: Iselle Claassens, die hij meteen aan ons voorstelde.

Hij vertelt hoe zij zo'n 10 jaar geleden binnen stapte, omdat zij het vak van programmeur wilde leren en om Mons daarbij te assisteren, maar het theater had daar

geen budget voor. Geen punt, zei Iselle, dan kom ik toch voor niets en zij werkte een half jaar gratis maar moest uiteindelijk toch vertrekken. Maar toen Mons later door het vele werk wel assistentie mocht aannemen, aarzelde hij geen moment. Hij herinnerde zich zijn o zo enthousiaste en werklustige medewerkster van vier jaar geleden. En zo kwam Iselle alsnog bij het Parktheater terecht. Ze wordt nu de rechterhand van Mons' opvolger Bram Jacobs. Die is inmiddels al druk bezig om voor het volgende seizoen boeiende producties voor ons op de kop te tikken En zo draait het Parktheater en de wereld vrolijk verder en gaan wij nog even met alle Vrienden nagenieten met een heerlijk drankje van deze heerlijke avond.

het afscheid van Mons de Goede

24 september 2019

Op dinsdag 24 september 2019 nam Mons de Goede afscheid van zijn zo geliefde Parktheater. Het bestuur was uitgenodigd, Els en Jan waren aanwezig. Samen met onze partners Bert en René werden we om 16.20 uur bij de hoofdingang van het Parktheater van harte welkom geheten. In het Theatercafé werden we ontvangen met een hapje en een drankje. Tijdens dit onthaal in het Theatercafé werden door oud-Theaterplan-ners enkele liederen ten gehore gebracht, waarvan de tekst op maat van Mons gesneden was.

Na dit onthaal werden we verzocht ons naar de Philipszaal te begeven en plaats te nemen op de tribune. We kregen de gelegenheid om op de voorste rij te gaan zitten, waardoor we goed zicht hadden op de twee gemakkelijke fauteuils, die voor Mons en zijn vrouw Lian waren klaargezet. We dachten natuurlijk aan een boeiend interview, dus we zaten goed. Nadat Leon van der Zanden, de presentator, alle aanwezigen welkom had geheten, enkele algemene vragen had gesteld aan Mons en Lian en enkele opmerkingen had geplaatst, ging opeens het doek voor het podium open. We zagen tot ieders verbazing een groot aantal mensen gezellig op banken aan lange tafels zitten en bij statafels zitten en staan. In een feestelijke sfeer maar zonder geluid. Pas toen het doek helemaal was opengegaan en wij ons bij deze feestgangers mochten voegen, kon het echte afscheidsfeest beginnen en barstte het feestgedruis los.

De inrichting van het podium was een vorm van Black Box. Zeker ingericht naar de wens van Mons. Regelmatig liet hij de Philipszaal tot zo'n ruimte ombouwen voor een of andere bijzondere voorstelling. Leon vervolgde de huldigingsceremonie op humoristische wijze. Wat kun je anders verwachten van een

kleinkunstenaar. Als eerste spreker nodigde hij een goede vriend van Mons uit. De zeer bekende en gewaardeerde cabaretier Theo Maessen. Deze had een schitterende, humoristische conference/toespraak met allerlei dubbelzinnigheden, spitsvondigheden en scherpzinnigheden. Zoals een goede vriend betaamt, haalde vriend Theo herinneringen op. Soms over wat penibele zaken.

Giel Pastoor, de directeur van het Parktheater, hield een schitterende toespraak. Poëtisch, scherp en liefdevol. Ontroerend mooi.

Overgevlogen ergens vandaan en rechtstreeks van Schiphol naar Eindhoven gereden werden we verrast door Sven Ratzke, de entertainer pur sang, die door Mons zeer bewonderd wordt. Sven liet enkele typische Ratzkeliederen horen met alle gebaren en gelaatsuitdrukkingen, die zo kenmerkend voor hem zijn. Na deze overweldigende verrassing kwam een zeer geëmotioneerde Mons het podium op met niet zomaar een bedankje. Hij bedankte open, ontroerend en bijzonder gemeend voor de geweldige tijd bij de Stadsschouwburg/Parktheater. We waren onder de indruk. Tot slot was er een breakdance optreden van enkele jongeren. Op acrobatische wijze uitgevoerd.

door Els en Jan

Tijdens de optredens en toespraken werden aan alle aanwezigen de lekkerste hapjes geserveerd (ter plekke klaargemaakt op een klein keukenblok naast het podium). Personen uit de theaterwereld, zoals impresariaten en leden van gezelschappen, mengden zich met vele medewerkers van het Parktheater. Ook wij kregen ruimschoots de gelegenheid om met allerlei mensen kennis te maken. Namens de Vrienden en het bestuur overhandigden we een 'berg' van chocolade, doelend op de naam van Mons, op het vele werk wat Mons heeft verzet voor het Parktheater en ten teken dat zijn 'beklimming' was voltooid.

Het was een feestelijk en respectvol afscheid van een innemende, ondernemende en aimabele man, die voor een groot deel ervoor gezorgd heeft, dat het Eindhovense Parktheater op de kaart is komen te staan. Dank daarvoor!

indrukwekkend interview met Nanine Linning

1 oktober 2019

1 oktober 2019 is een gedenkwaardige dag geworden voor de Vrienden. Danskunstenares Nanine Linning was deze avond onze gast en ging in gesprek met Jan Goverde. Omdat er op 2 oktober een voorstelling van haar gezelschap zal plaats vinden, was het nu een goede gelegenheid voor haar om bij ons te zijn. We kregen de grote foyer tot onze beschikking.

Even voor achten meldde Jan, dat Nanine was aangekomen op het station en onderweg was naar het Parktheater. Later bleek, dat ze van Madrid naar Eindhoven was gevlogen en met de trein van Schiphol naar Eindhoven gereisd. Ze wilde beslist op tijd bij ons zijn. Geweldig toch?

Na aankomst snel naar de kleedkamer om zich wat op te frissen en datgene te doen, wat een dame nu eenmaal nodig heeft om in het publiek te verschijnen. Groot applaus toen Jan Nanine aankondigde.

Jan stak meteen van wal en vroeg haar naar haar bekendheid in Duitsland en Nederland.

In beide landen, vindt ze, wordt ze in gelijke mate gewaardeerd. Evenwel is Duitsland de basis geworden van haar nationale en internationale tournees.

Na haar opleiding in Rotterdam (CODARTS) werd ze als jongste residentiële choreografe in Europa verbonden aan het Scapino in die stad. Daar kreeg ze de gelegenheid om haar bijzondere werken te maken.

Die kregen al snel bekendheid tot over de grenzen en zo werd ze gevraagd om naar Osnabrück te komen. Een paar jaar later ging ze naar Heidelberg, waar ze tot dit jaar verbleef.

In Duitsland hebben de grote steden hun eigen theaters met alle disciplines die nodig zijn voor de producties: een orkest, (opera)zangers en -zangeressen, een koor, een dansgezelschap, techniek in al zijn vormen, een decorafdeling en mogelijk nog andere diensten. Daarom is het zo aantrekkelijk om in die theaters te werken. Je hebt alles bij de hand.

Maar Nanine is ambitieus. Ze wilde haar eigen gezelschap en daarmee de grote schouwburgen aan doen.

Dat houdt wel in dat je zelf voor alles moet zorgen. Alles moet je per productie inhuren. Daar staat tegenover, dat je zeer onafhankelijk kunt werken. Grote namen als Iris van Herpen (haute couture), Bar Hess (Erevriend en ontwerper/designer), Jacob ter Veldhuis en Michiel Jansen (componisten) wilden dolgraag met haar samenwerken. Haar producties werden/worden mede daardoor een vorm van totaaldanstheater. Groots en indrukwekkend.

Vragen wellen op: wat is haar inspiratie, waar is ze door gegrepen, hoe komt een creatie tot stand.

Intens vertelde Nanine over haar emoties en persoonlijke ervaringen met verdriet, moeilijke momenten in haar leven, die haar de inspiratie geven om die in dans tot uiting te brengen.

Zo laten haar dansers mooi, heftig, verhalend soms, zien wat ze doormaken in liefde, pijn, vriendschap en verlatenheid.

Iedereen was diep onder de indruk. Het was doodstil, men zat aan zijn stoel gekluisterd. Hoe haar creaties ontstaan liet ze zien aan de hand van schetsen, die ze

voor iedere voorstelling maakt. Daarmee maakt ze voor zichzelf, en nu ook voor ons, haar bedoelingen duidelijk. Dan gaat ze kijken naar muziek, bestaande, of voor haar speciaal gecomponeerde.

De dansers worden zorgvuldig gekozen.

Videokunstenaars en kostuumontwerpers(-sters) samen met decorartiesten completeren het artistieke team.

De voorbereidingen duren ongeveer een jaar, voordat het geworden is, zoals zij het wil!

De dansers moeten sterk zijn, hun uiterste kunnen tonen, tot hun (fysieke) grens gaan. Nanine is redelijk streng, maar tevens heeft ze het vertrouwen van haar medekunstenaars. Iedereen draagt haar op handen.

Velen willen deel uit maken van haar gezelschap (ooit meldden 1200 mensen zich aan!), maar de audities zijn moeilijk, zwaar en vragen nogal wat van de jonge vrouwen en mannen.

De "Endless song of Silence", die we kunnen beleven, geeft een indrukwekkend beeld van ontluikende liefde met twijfels, aantrekken en afstoten tot een uiteindelijk uit elkaar gaan. Morgen zullen we het mee kunnen maken.

Een enorm applaus als dank, of liever als uiting van grote appreciatie voor het bewogen en bevlogen vertellen over haar zeer persoonlijke, aangrijpende kunstenaarschap. Het heeft iedereen zeer geraakt.

Nanine werd Erevriend. Uit handen van Els ontving ze het Drie-Muzenbeeldje en de oorkonde. Paula overhandigde haar een bloemenbon.

Daarna moest Nanine snel naar de grote zaal, waar de dansers en danseressen nog aan het repeteren waren. Onvermoeibaar op weg naar het beste. Een groot theaterkunstenaar.

P.s. De voorstelling op 2 oktober in de Hertog Jan Zaal hield het publiek totaal gevangen. Muisstil en dan een ovationeel, staand applaus. We zijn er zeer trots op om Nanine Linning als Erevriend in ons midden te hebben.

We zijn de technici en de facilitaire dienst dankbaar voor hun inspanning om van de grote foyer een gezellige Vriendenruimte te maken.

bijzondere prijs voor Ivo van Hove

25 september 2019

Op 25 september jongstleden heeft onze Erevriend Ivo van Hove de JOHANNES VERMEER PRIJS 2019 ontvangen. Het is de hoogste onderscheiding op cultureel gebied in ons land.

Wie zijn werken, zijn daadkracht, zijn wereldwijde vermaardheid kent, begrijpt deze hulde. Het interview, dat hij onlangs op de televisie in het programma 'Zomergasten' gaf, was indrukwekkend.

In het gesprek voor de Vrienden op 20 maart 1997 bleek reeds zijn bevlogenheid als regisseur. Samen met zijn partner en vormgever Jan Versweyveld veroverde hij niet alleen de Nederlandse toneelwereld, maar evenzeer die van het buitenland.

Voor ons eerste lustrum heeft Ivo aangegeven, hoe we het programma het beste zouden kunnen samenstellen. Hij was toen dus onze regisseur.

Graag waren we met het bestuur of enkele leden daarvan getuige geweest van de ceremonie in de Ridderzaal in

's Gravenhage. Maar men kon ons geen plaats bezorgen vanwege de grote nationale en internationale belangstelling. Jammer.

We hebben Ivo schriftelijk felicitaties mede namens u allen overgebracht.

Het bestuur

oproep leden kascommissie

Het vriendenbestuur stelt ieder jaar een jaarrekening op en legt deze ter controle voor aan de kascommissie. Het bestuur zoekt twee nieuwe leden voor deze commissie. Per jaar bent u daar slechts enkele uren mee bezig. Bent u geïnteresseerd, neem dan contact op met de Penningmeester: g.vantiggelen@chello.nl

noteer alvast in uw agenda

- **3 November 2019** de Najaarslunch. Als gast ontvangen we Rob van Nieuw Amerongen, de toneelmeester van het Parktheater.
- **Eind december 2019** krijgen we weer de gelegenheid een repetitie van Stichting Theaterplan bij te wonen. Dit jaar presenteert Stichting Theaterplan de musical *Grimm*.
- **8 Januari 2020** is de uitreiking van de Prijs voor Jong Talent. De uitreiking is op de avond van de laatste voorstelling van de musical *Grimm*.
- **12 Januari 2020** de Nieuwjaarslunch.
- **9 Februari 2020** interview met Francis van Broekhuizen (veelzijdig zangtalent).
- In **februari 2020 of maart 2020** zal mogelijk een gesprek plaatsvinden met Johanna Ter Steege (actrice en theatermaakster).
- In **april** de Voorjaarslunch.
- In **mei 2020** besteden we aandacht aan Opera Zuid. Dit i.v.m. de première van de opera *A Midsummer Night's Dream* in het Parktheater.
- **28 Juni 2020** vieren we het 25-jarig bestaan van de Stichting Vrienden Parktheater. Bij deze feestelijke gelegenheid zullen verschillende interessante beroemdheden aanwezig zijn.

vrienden parktheater

Theaterpad 1, 5615 EN Eindhoven
040 2 156 156
vrienden@parktheater.nl
NL54 RABO 0312 3696 38
t.n.v. Stichting Vrienden Parktheater
Kvk 41093596
parktheater.nl/vrienden

Bestuur van de Vrienden Parktheater Eindhoven

Voorzitter Jan Goverde
Gebroeders Van Eyckdreef 5
B-3920 Lommel
0032 11555691
janrene@skynet.be

Secretaris Els Zonderman- de Groot
Hondsruglaan 69
5628 DB Eindhoven
040 2410646
elsjech@hotmail.com

Penningmeester Gabriël van Tiggelen
Ruusbroeclaan 20
5611 LV Eindhoven
040 2123146
g.vantiggelen@chello.nl

Coördinator Paula Seuntjens-Martens
Kapteynlaan 24
5505 AZ Veldhoven
040 2534549
paula.seuntjens@gmail.com

Bijeenkomsten

Onze bijeenkomsten zijn exclusief voor de Vrienden. Introducees zijn niet toegestaan, tenzij anders vermeld.

Verhinderd

Heeft u zich aangemeld voor een Vriendenactiviteit en bent u alsnog verhinderd, dan verzoeken wij u dit door te geven via email Vrienden@parktheater.nl of telefonisch via de secretaris.

Adreswijzigingen / lidmaatschap

Mutaties in uw adres / e-mail gegevens en beëindiging lidmaatschap kunt u doorgeven via email Vrienden@parktheater.nl of via een brief aan de penningmeester.

met dank aan onze sponsoren

EINDHOVEN
**PARK
THEATER**

**COPY
center**
Biemans b.v.b.a.

Vreyshorring 70
B-3920 Lommel